

LETUŠKA Z ECONOMY

aneb Co na Instagramu neuvidíte

Letuška z economy

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Petra Jirglová

Letuška z economy – e-kniha

Copyright © Pointa, 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

LETUŠKA Z ECONOMY

aneb Co na Instagramu neuvidíte

Petra Jirglová

● ■ **pointa**

Micince. Protože bez ní by nebylo nikdy nic.

OBSAH

Partneři knihy	6
Úvod	9
Bezčasí	10
Pohovor	13
Tak jsem tady	18
Měla bych se učit	21
Konec a začátek	24
Not that glamorous	28
Cesta kolem kousku světa	33
All you need is love	40
Vzhůru nohama	45
Co my letušky nesnášíme	55
Dávám bolševikovi rok, maximálně dva	58
Eine kleine Weihnachten	64
Veg Veg a Mamsir	71
Číňani, Číňani everywhere	79
Prototyp letušky	88
Všechny cesty vedou do Říma	91
Na dovolený doma	97
Pařba v Bangkoku	101
S Hedvikou na tripu	110
Tváří v tvář smrti	120
I cesta je cíl	124
Čaj o páté	132
Když se chce, všechno jde	138
Není všechno zlato, co se třpytí	142
Závěr	145
Poděkování	146

PARTNEŘI KNIHY

Zde je místo pro poděkování partnerům a hlavním sponzorům knihy. Neotáčejte stránky, vím, že ve většině knih to stojí za starou bačkoru, ale já vám o nich řeknu víc.

Milan Seman

Milan mi jako první přispěl částkou 5 000 Kč, protože si myslí, že jsem nejlepší spisovatel od dob Shakespeara. Možná si to nemyslí, ale je to moje knížka a já si můžu psát, co chci. Milan mi vždycky říkal, že bych měla vydat knížku, a byl to on, kdo mi poslal odkaz na Pointu, a já jsem hned ten den vyplnila formulář a všechno to začalo. Milan běhá takový ty dlouhý běhy a pracuje pro OSN a vystudoval chemii v Tokiu, a ON MNĚ pak řekne, že jsem nadaná. Pamatuju si, když jsme se s Milanem seznamovali na nějaký pracovní akci a on se představoval anglicky mluvícímu kolegovi a řekl: „Hello, I am Milan, like the city,“ a já řekla: „Co? Jaký město?“ A Milan řekl: „No... Milán,“ a já řekla: „No jo... jasný.“ Děkuju Ti, Milane, jsi klasa.

Radka Murasová

Moje nejlepší kamarádka a svědkyně, se kterou jsem prožila opravdu všechno možný a známe se už patnáct let a pořád se máme rády a pořád se spolu smějem a voláme si klidně hodinu v kuse. Vypily jsme spolu strašně moc vína a probraly všechno možný i nemožný a Ráďa, kdykoli může, mě podpoří a řekne, že jsem dobrá a skvělá, a nežárli ani nezávidí (jak my ženský máme ve zvyku) a vždycky mi se vším poradí. A teď mě zase podpořila, a navíc finančně, i přesto, že má utrácet peníze za plenky a sunary a odsávačky na prsa

a já nevím co všechno, ale prej se s Pátou dohodly a místo značkovýho bodyčka od Gucciho mi přispěly na knížku. Děkuju vám, holky, zůstaňte tak báječný jako doted'.

Pravoslav Krabec

Pan Krabec je milovník létání, letadel, aviatiky a všeho s tím spojeného, je to vyloženě nadšenec a mluví o tom s láskou a vášní (na rozdíl ode mě) a je strašně hezký vidět, že někdo fakt miluje to, co dělá. Pilotuje brigádně (zajímavý, co?) a ještě má svoji firmu na nějaký ohřívadla nebo co. Neznal mě, a přesto mě podpořil, protože se mu líbí, co dělám, líbí se mu, jak píšu, a doufá, že budu slavná a úspěšná. Není to úžasný? Je! Já mu moc děkuju.

ÚVOD

Milí čtenáři,
dostala se vám do rukou zcela osobní zpověď jedné bývalé letušky, které prošla nebem i peklem, zažila to nejúžasnější i to nejodpornější (zahrnuje zvracení i výkaly), co může práce v oblacích nabídnout. Hádáte správně, ta bývalá letuška jsem já. Na začátku všeho byl jeden bezvýznamný blog, který jsem si založila těsně předtím, než jsem odletěla do Dubaje. Všechno ale mělo být jinak, v každém článku jste se měli dozvědět, kam zajít, co vidět a jaké krásy skýtá ta a ta destinace. Nakonec se články pro cestovatele staly naprosto k ničemu a blog začali číst lidé, kteří se chtěli jen pobavit. Bohužel to začala číst celá moje rodina a babičky s hrůzou zjistily, že kouřím, mluvím sprostě a nechovám se vždy tak, jak by se pravá dáma chovat měla. To je ale život, přátelé, a ještě ke všemu můj. V knize se objeví pár trapných a nemístných vtipů a poznámek, trocha rasismu a sexuálních nárážek, špetka pomluv a stereotypů. Na druhou stranu se nejedná o nic šokujícího ani revolučního. Bukowski nejsem, ani Hemingway. Bohužel. Každopádně doufám, že se pobavíte, knihu budete číst s radostí a láskou, a pokud ne, moc to nešířte, přece jenom bych ráda měla nějaké prodeje a naději na možnou spisovatelskou kariéru. Hodně lidí mi v průběhu tvoření tohoto veledíla klepalo na ramena a říkalo: „Péto, jsi vážně skvělá,“ nebo „nikdy jsem nečetl nic tak úžasného,“ nebo „Shakespeare se může jít zahrabat“. Já vím, ale slibuju, že i přes všechny úspěchy, které mě čekají, a přes všechnu slávu a peníze (stačí peníze, slávu nepotřebuju) zůstanu pořád stejná.

S láskou a skromností,
Péťa <3

BEZČASÍ

Jak to dost často v životě bývá, tedy alespoň v tom mém, důležité věci rozhodne náhoda, osud, nebo vám jen tak spadnou do klína. V období, kdy jsem se přihlásila do Emirates, jsem rozhodně neměla pocit, že by se na mě usmála štěstěna. Opak byl pravdou – ono opravdu platí, že všechno zlé je pro něco dobré (to vyprávějte lidem, co si prošli koncentrákem, co?).

Bylo to někdy na podzim 2014, ten rok byl pro mě celej hroznej a jak na houpačce. Měla jsem za sebou konec dlouholetýho vztahu, vyhazov ze školy a skončila jsem v práci. Na všechno jsem se teda vykašlala a jela přes léto na čtyři měsíce zpátky do UK, kde už jsem pracovala. Léto ale uteklo podezřele rychle, a tak jsem si ještě odskočila na kratší pracovní pobyt na Maltu. Jenomže i to samozřejmě skončilo a já se musela vrátit do Prahy a čelit (tvrdý) realitě, a to se mi sakra nechtělo. Musela jsem si zařídit nový bydlení, najít práci a tak nějak vlastně rozhodnout, co s tím životem podniknu.

Bydlení byl největší problém, protože jsem si sice našla jeden krásnej pokojík na Smíchově ve velkém bytě, kde bydlely ještě další dvě holky, ale v den stěhování mi ta coura zavolala, že se jako omlouvá, ale že si to rozmyslely a že místo mě tam půjde bydlet její kluk. What the absolute fuck. Největší podpásovka. Takže já jsem se zabalenýma věcmama s domluvenou dodávkou zůstala stát před barákem a musela se vrátit zpátky do bejvalýho bytu. Vytočená úplně doběla jsem otevřela Facebook a hledala na stránkách spolubydlení nějakou volnou bejváku. Naštěstí minutu předtím vložil David do skupiny inzerát, že hledají člověka do party do jejich luxusního (ehm, ne) sídla na Vinohradech. Okamžitě jsem mu napsala, volala a druhý den jsme se sešli. Pamatuju si, že jsem byla trochu zoufalá, a dokonce jsem se strašně

vyparádila, jako kdybych měla jít na nějaký pracovní pohovor. Potřebovala jsem ASAP bydlet. David s sebou na schůzku přivedl Terku, já vyzařovala inteligenci a sebevědomí, udělala jsem pár nevhodných rasistických vtípků a okouzila oba natolik, že jenom tejden váhali, jestli mě schválit, ale když jim vypadli další tři lidi, byla jsem jasná volba! Nastěhovala jsem se do krásného podkrovního pokoje vinohradského bytu, kde teplota na základě ročního období fluktovala mezi -2 a +37 stupni Celsia.

Z nejhoršího životního období jsem nenápadně přecházela do toho nejkrásnějšího. Na bytě nás bylo pět ve čtyřech pokojích, společným obýváku a parodii na kuchyň.

Byla strašná sranda a taky byla půlka října. Na práci jsem nijak netlačila, měla jsem peníze, který jsem si tvrdě vydřela prací v Anglii a pak na Maltě, tak proč pracovat, když můžu všechny úspory utratit za jídlo a za párty. Začala jsem znova (už asi po pátý) chodit do školy s jednoznačným cílem – musím to dodělat! A všichni víme, jak to vlastně dopadlo... haha.

Tak příjemně jsem se plácala odnikud nikam a přemýšlela jsem, kam se pohnu dál. Měla jsem otevřený dveře do celého světa, bylo mi pětadvacet a byla jsem asi poprvý (a naposledy) bez jakýchkoli závazků a bez očekávání. Když jsem odjížděla z Malty, s mojí „šéfovou“ Steffi jsme se domluvily, že si zjistíme všechno o práci na zaoceánské lodi. Pár mých kamarádů, se kterými jsem pracovala v Americe, to mělo za sebou, a i když se všichni shodli na tom, že je to strašná makačka, všem se to líbilo a vydělali si spoustu peněz. To je ono, to je pro mě – cestovat a dostat za to zapláceno, to je můj sen. Ale osud si s tím trochu pohrál.

Jednoho chladného listopadového večera jsme se sešli s pár kamarádama na večeři v Grossetu na Míráku, a potom co jsem jim zdlouhavě odříkala předchozí odstavec, se mě Iveta zeptala, proč to nezkusím jako letuška, že zrovna mají otevřený pozice a dělají nábor. Vzhledem k tomu, že jsem se

bála lítat (opravdu jsem se bála), jsem nad tím mávla rukou, že to není nic pro mě. Každopádně po pár skleničkách jsem vše viděla mnohem přívětivěji a i přes společenskou únavu jsem ještě ten večer otevřela počítač a hledala informace o práci v oblacích (no, musela jsem to aspoň jednou použít). Našla jsem blog The Dubai Diaries a bez přehánění musím říct, že ten blog mi vlastně změnil život. Doslova. Ne že by byl nějak úžasněj a přelomovej, ale psala ho holka, co pracovala jako letuška v Dubaji, a psala ho tak hezky a mile a dávala tam krásný fotky a já jsem dva dny nevylezla z postele a hltala každý slovo, co napsala. Sálala z toho pozitivní energie, Rachel, která to psala, byla tak strašně příjemná, normální a vděčná, že o všem psala v superlativech, a já nabyla dojmu, že není lepší práce než práce letušky (tomu se zasmějeme později). Po přečtení všech článků jsem měla jasno! Musím do Dubaje za každou cenu! To je to ono, a jestli se tam nedostanu, tak umřu.

Následovala dlouhá rešerše ostatních blogů, tipů a rad, jak se tam dostat, co pro to udělat a vše kolem toho. S každým dalším přečteným článkem jsem cítila větší a větší jistotu, že je to to pravé ořechové.

Nemůžu uvěřit, co všechno se za poslední tři roky stalo.

POHOVOR

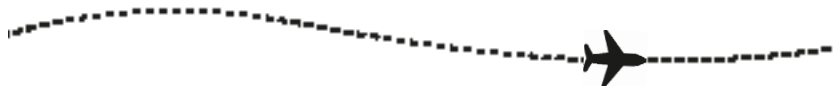
Na přijímací pohovor jsem se nijak zvlášť nepřipravovala a nestresovala jsem se. Teda to jsem si aspoň myslela. Všechno se změnilo ve chvíli, kdy jsem prošla prvním kolem.

Když jsem se teda rozhodla, co budu dělat dál – poletím do Dubaje a dobudu celý svět –, začala jsem řešit formality. Musela jsem poslat životopis, osobní informace, motivační dopis a fotky. Na fotky jsem si pozvala profesionálního fotografa Rádu s profesionálním foťákem v mobilu s lehce naprasklou čočkou. Ano, fotky byly naprosto úchvatné a dokonalé, s trendy retro lookem z východního Německa 70. let. Připadala jsem si na nich jak ženská verze Rona Jeremého. A to jsem byla oblečená, samozřejmě. Nedalo se ale nic dělat, fotky s naprosto příšerným nasvícením a bílou imitací kožešiny z IKEA, která zakrývala předěl mezi fialovým kobercem a šedobílou zdí, musely do světa. Pokud je pravda, že se nemáte oblíkat pro práci, kterou máte, ale pro práci, kterou chcete, tak jsem chtěla nejspíš pracovat na poště na Ukrajině. Co si pamatuju, dost jsme se u pořizování těchto skvostů nasmáli. Mám ale takový pocit, že tyhle fotky měly sloužit jenom jako ověření, zda kandidát nemá třeba dvě hlavy nebo jenom jedno oko, protože některý lidi, co přišli na ten open day, rozhodně nepatřili na přehlídkový mola.

Konečně mi přišla oficiální pozvánka na assessment day v hotelu Don Giovanni v Praze. S sebou: životopis, pasové fotky a dress code business attire. Příprava u mě klasicky nulová a fotky jsem pořizovala ten den v sedm ráno v tý fotobudce v metru na Ípáku. Musela jsem si jít dát do mekáče kafe, abych poprosila paní o nůžky, abych ty fotky mohla rozstříhat. Ta ženská v McCafé mi úplně vážně řekla, že mi nůžky půjčit nemůže, že je to vražedný nástroj a nemůže riskovat, že bych byla třeba terorista. Opravdu použila výraz terorista. Mám asi metr dvaasedesát, měla jsem drdol,

podpatky a byla jsem asi nejslušněji vypadající člověk, kterýho v tom mekáči za posledních dvanáct hodin viděli. Na chvíli jsem oněměla, ale vyndala jsem fotky jako důkaz pracovního pohovoru. Po chvíli se umoudřila, protože měla jiný bod zájmu – bezdomovce, co vybíral zbytky z táců na stolech.

Poznámka pro všechny násilníky: Jako místo zločinu si vyberte jiný McCafé než na Ípáku, tam mají hodně hustý zaměstnanec.

Ze stanice metra Želivského jsem klasicky vybíhala jen tak tak, za tři minuty osm. V podpatcích a s nevalně držícím drdolem se neběhá zrovna nejlíp, ale na nějakém fóru jsem četla, že aerolinky si až nesmyslně potrpí na dochvilnost (což je pravda), tak jsem měla nahnáno a utíkala jsem, co to šlo. Naštěstí foyer bylo plný kandidátů a mého pozdního příchodu si nikdo nevšiml. Čeho jsem si ale všimla já, byl fakt, že ÚPLNĚ VŠICHNI měli bílou halenku/košili a černou sukni/kalhoty. Já měla sytě oranžovou halenku se zipem vepředu (velmi trendy) a stříbrno-hnědou sukni (o poznání méně trendy). Dost mě to vyděsilo a začala jsem pročitat lejstra s instrukcema, jestli se tam nepíše, že kromě sukně po kolena a halenky je předepsaná taky barva. Nenašla jsem ani zmínku o tom, že člověk nemůže projevit cit pro módu, ale i přesto jsem se cejtila dost nervózně, protože zrovna tady vyčnívat z davu nechcete.

Opřená o zábradlí jsem rozdejkávala ten ranní půlmarton a říkala jsem si, „je to jedno, mně na tom nezáleží, kdo by taky chtěl pracovat v Dubaji, je to tam hnusný a je tam vedro a smrdí to tam,“ až mě z mého pozitivního myšlení vyrušila Evka: „Ahoj, ty jsi Petra, co?“ Jaká to byla náhodička a jak jsem se v ten moment uklidnila, že tam mám někoho známého. Už jsem se jí nepustila.

Celý ten den byl rozvržený do několika kol. Po každém kole vyvěsili na dveře nástěnku s čísly, která se dostala do dalšího kola. Nejdřív bylo ale úvodní slovo recruiterky, která řekla pár základních informací o Dubaji a společnosti. Na závěr byl volný prostor pro dotazy. Nechtěla jsem, aby výjimečně někoho vyhodili hned po introduction, a tak jsem nechala ruku dole. Měla jsem předsevzetí, že si každé slovo pečlivě rozmyslím, což nedělám nikdy.

První kolo spočívalo jen v představení se a odevzdání životopisu společně s fotkami. Recruiterka každému položila nějakou otázku a životopisy pak rozřidovala na dvě hromádky. Bylo nás tam cca devadesát a všichni se postavili do dlouhé fronty. My s Evkou jsme strategicky vyčkávaly na sedačkách a pozorovaly, jak se fronta krátí a čím životopis dává recruiterka na levou a čím na pravou hromádku. Všechno jsme náležitě komentovaly. Samozřejmě jsme měly pár kandidátů, který jednoznačně jo a který jednoznačně e-e. Potom co životopis holky, která si jen tak odskočila z přehlídky modelek-letušek z first class, dala na pravou hromádku a životopis holky, co přišla v černý bavlněný minisukni a hnědých kozačkách od bláta, odložila vlevo, to bylo jasné. Levá půlka jde domů. Náš cíl je dostat se vpravo! Když jsme se blížily na řadu, tep se mi celkem zrychlil a taky jsem zjistila, že moje halenka ze silonu nebyla dobrou volbou nejen kvůli barvě. Z podpaží mi začaly sjíždět čurky nervózního potu a já začla mít pocit, že smrdím. Evka, která šla přede mnou, odpověděla na otázku, s recruiterkou se společně zasmály nějakému děsně inteligentnímu vtipu a životopis putoval na pravou minihromádku. Celou frontu (a že to bylo dobrých dvacet minut) jsem si rozmyslela odpověď na dotaz „proč bychom měli vybrat právě vás“ a jediný, co ze mě vypadlo, bylo „protože si myslím, že můžu přinést exkluzivitu do zákaznického servisu na palubě letadla i mimo ni“. What the absolute fuck. V hlavě to znělo mnohem líp než nahlas a vůbec to bylo debilní a trapný a nepřírozený a já smrděla a recruiterka se ani neusmála, napsala něco na můj životopis a dala ho vlevo. Sedla jsem vedle Evky naprosto odevzdaně a uvolněně, protože jsem věděla, že jdu domů. „Já to úplně posrala.“ „Fakt? Já to řekla úplně super,“ vyzařovalo z Evky přirozené sebevědomí a mě to sralo.

Čekaly jsme skoro hodinu, než vyvěsí výsledky na dveře do zasedačky, a já už se mezitím stihla rozloučit s holkama,

s kterýma jsem se v průběhu dala do řeči. Každopádně na seznamu bylo v řadě těch, kdo postupují do dalšího kola, i můj číslo. V ten moment se jakákoli lhostejnost vypařila a já začala být nervózní, udělalo se mi špatně a musela jsem si jít opláchnout podpaží na záchod. Nikdy jsem si ničím nebyla tak jistá, jako že půjdu hned domů. A ono nic.

Prosím vás, neptejte se, podle čeho si vybírají zaměstnance. Já fakt nevím. Jako určitě jedna z hlavních ingrediencí pro úspěch je podle mého být názory „mezi“. Ani moc průbojná, ale ani moc šedá myš. Nesnažit se hrát si na brouka Pytlíka, ale ani nenechat všechno na ostatních. Já se týhle taktiky držela a pomohlo mi to až k závěrečnému interview. Nebylo to jednoduchý, nebudu lhát, potila jsem se s každým kolem víc a víc a byla jsem čím dál nervóznější.

Rozdělili nás do skupin a dostávali jsme každé kolo jiný úlohy. Od absurdních po míň absurdní. Třeba jak na palubě využít žvejkačku jinak než na žvýkání nebo jak prodat zájezd lodí staršímu manželskému páru. Myslím, že hlavním cílem bylo, aby nás recruiterka pozorovala, jak se chováme ve skupině, jak se tváříme, jak mluvíme, a to, jak prodáme zájezd, jí bylo celkem volný. Jak říkám, já se držela své taktiky „týmovýho hráče“, i když jsem kolikrát měla chuť zaječet na holku vedle mě „tak poslouchej, ty zbytečně zmalovaná náno, ta žvejkačka se nedá použít jako hudební nástroj“. Ale neudělala jsem to a ta zbytečně zmalovaná a přespříliš snaživá nána se s náma v příštím kole rozloučila.

Když byl večer a nás čekalo poslední kolo – písemný test z angličtiny –, padala jsem už na hubu. Každou větu toho celkem jednoduchého testu jsem si přečetla asi třikrát a nedokázala jsem se soustředit, protože se mi honilo hlavou, jak by bylo debilní, kdybych teď něco udělala špatně. Neudělala. Posledním testem neprošli už jenom dva lidi a nás cca patnáct postoupilo až k závěrečnému pohovoru, který se díkybohu konal až druhý den.

TAK JSEM TADY

Vedro jak debil a některý lidi chodí v džínách a svetru. Evka mi říkala, že se jí potí nos. Mně se taky potí nos. A pak úplně všechno ostatní. Potí se mi nos, potí se mi nehty na prstech u nohou, potí se mi řetízek na krku a už jsem si všimla, že se mi potí i kapky potu na čele. Takže jsem ve volném čase zavřená ve svém apartmánu a lituju lidi, co chodí venku po ulici. Zatím jsem tu moc nepobyla, to je pravda, ale už jsem si svůj pokojíček vyšperkovala k obrazu svému. Za osmačtyřicet hodin jsem už stihla narvat odpadkový koš, noční stolek je obklopen obaly od jídla a špinavým nádobím a na toaletním stolku nechybí použité odličovací tamponky. Prostě skoro jako doma.

Dneska jsme absolvovali první training day v hlavním sídle. Je nás patnáct ve skupině, patnáct národností a až na jednu holku, kterou nesnáším od okamžiku, kdy otevřela tu svoji kušnu, jsou všichni velice sympatičtí a milí. Třináct holek a dva kluci je tak akorát, bych řekla. Měli jsme přinést nějakou osobní věc, která nám připomíná domov, a já si chtěla vzít plyšovýho pejska Manga od miláčka, kterej vypadá jako pravej a já ho pořád hladím a mluvím na něj, a tak jsem se rozhodla, že si ho radši nevezmu, protože jsem nechtěla, aby si o mně povídali jako o „that crazy girl with the dog“. Takže jsem neměla nic, ale protože jsem trošku hrotička, tak už jsem v hlavě vymejšlela scénáře, jak se mě před plným sálem zeptají, co jsem donesla, a já řeknu, že nic, a oni mi dají speech o tom, že jsem nečetla manuál a že to neberu zodpovědně, a že jestli tady nechci být, tak támhle jsou dveře, a já se rozbřečím a pojedu domů. Měla jsem teda backup plán, že až se tohle stane, tak vytáhnu třeba český pade, co mám v peněžence, a řeknu jim příběh o tom, jak jsem tuto vzácnou minci dostala od svého dědečka, který ji dostal zase od svého

a tak dále až do druhohor. Oni ví stejně hovno o nějakým českým pádu, který mi zbylo z posledních peněz, když jsem si na letišti kupovala high quality magazine (Elle).

Naštěstí na můj geniálně promyšlený plán nedošlo a místo toho si čtyři poctivci z naší skupiny donesli opravdové talismany z domova a věnovali jsme se jim. Jedna holka z Thajska donesla tradiční thajskou ručně vyšívanou sukni, kterou prej nosí jenom na ty nejvzácnější příležitosti. Tak jsem si ji chtěla prohlídnout a spadla mi hned na zem a ještě jsem na ni šlápla. No klasika. Čínanka měla nějaký tradiční karty, Bulhar kartičku na kola, a toho supr podezřívám z toho, že měl stejnej plán jako já a chtěl se jenom předvádět. A pak tu byl kluk s rybičkou. Rybička byla dřevěná a ručně malovaná od jeho maminky, která mu ji věnovala, aby mu vždy připomínala domov a moře, u kterého Argentinec vyrůstal. Vyprávěl to tak dojemně, že se musel odmlčet, aby spolknul knedlík v krku, a já dělala, že si zavazuju tkaničku u lodiček, abych si utřela slzu do rukávu. Jinak mám dvě největší kámošky – jednu z JAR a druhou z Irska. Nevím, jestli tomu chtěl osud, nebo to, že jsem seděla mezi nima, ale docela jsme se skamarádily. Ta z Afriky měla hrozně divně namalovaný obočí a já na to musela pořád koukat a taky mě fascinovalo, jak na všechno říká „Jhóó“. Asi to znamená yes v jihoafričtině. No, den utekl celkem rychle, všichni tam umírali na únavu, ale já mám trénink z Holiday Innu, takže mě nějaký vstávání v pět a osm hodin „práce“ rozhodně nezabije. Nicméně mě z lodiček tak bolely nohy, že jsem chodila, jak kdybych měla v zadku pravítko, a už jsem se taky dost těšila „domů“.

A zde přichází highlight dne. Přišel týpek mi zapojit internet. Včera jsem se jako správná světačka vydala do neznáma a jako frajerka jsem si hned sjednala smlouvu u nějaký company, co provozuje internet. Neohroženě jsem vstoupila na pobočku, která je asi osmnáct metrů od vcho-

du do mý vily, a byla jsem odhodlaná smlouvat o ceně. Byla jsem tam jediná ženská kromě asistentky, co se mě ujala. Byla z nějaký asijský země, který všechny strkám do jednoho pytle, a rozuměla jsem jí každý sedmý slovo. Bylo mi furt tak trapný se ptát cože, že jsem se jenom dívala, jak se jí klepe knír, když mluví, a na všechno kejvala. Na konci jsem se jí zeptala, jestli je to nejlevnější, co mi může nabídnout, a ona mě ujistila, že všichni od nás z baráku mají tenhle internet a že platí stejně. No takže dneska mi šestkrát volali další Asiati, kterým jsem vůbec nerozuměla, a domluvili jsme se, že přijdou v půl pátý. V šest tu byl jak na koni Ind, kterej mi říkal za každou větou madam (ha, karta se obrátila) a kterému jsem nalila sklenici vody a on ji vypil asi za vteřinu a řekl „thank you very much madam it is so kind of you“. Takže jsem udělala dobrej skutek a mohla jsem ho začít buzerovat s wifinou. No nebudu to prodlužovat, byl tu hodinu, internet zapojil, běží mi, donesl mi telefon, kterej jsem nechtěla, a mám super výhodný balíček programů na televizi, kterou nemám. Píšu Evce, že už mám internet a že platím 330 AED, a ona mi za vteřinu napíše, že už má taky internet a že platí 130. Tak to mi polej záda sračkama. Ale mám internet, jsem šťastná a stěžovat si půjdu někdy ke konci týdne, že chci taky internet, jako má Eva, a že nějaký balíček si můžou nabouchat. A jestli mi ho nedají, pošlu na ně psa!

MĚLA BYCH SE UČIT

Mám už konečně spolubydlící, přijela minulý týden ve čtvrtek a jmenuje se Biljana. Je ze Srbska, váží asi sedmnáct kilo a je strašně moc milá. Je tak moc miloučká, že když jedla jogurt, přišla ke mně do pokoje se zeptat, jestli nechci půlku nechat (toho samýho jogurtu v tom malým kelímku). Nechtěla jsem, ale už jsem jí potají snědla nějaký jídlo, když jsem sama žádný neměla, jak se od správný spolubydlící sluší a patří. Biljana je ale tak hodná, že kdyby to zjistila, tak se mi ještě asi přijde omluvit, že toho nekoupila víc a že mám kvůli ní vlastně hlad. Minule jsem se vzbudila a dokonce mi udělala snídani. Prej typicky srbskou – což teda nechápu, vzhledem k tomu, že obvod jejího pasu se rovná obvodu mého zápěstí, protože jsem na talíři měla asi půl kila na kostičky nakrájenýho špeku a bílou housku. No chutnalo mi to, né že né, ale měla jsem trochu špatný svědomí, když jsem to všechno snědla a pak jsem ještě dojedla to, co zbylo na talíři po ní. Slíbila jsem jí, že příště něco udělám já. Udělala jsem tak maximálně bordel, za kterej se jí každej den omlouvám a slibuju, že to druhý den uklidím. Ale když mi předevčím napsala zprávu, ať se večer hezky bavím a že mám na plotně večeři, tak už jsem si řekla, že nemůžu bejt nenažraná vyžírka, a uklidila jsem, a ještě jsem jí koupila mangovej jogurt a mandlovej croissant k snídani. A nic z toho jsem jí nesnědla.

Takže takhle my se spolu máme fajn. Akorát se tu spolu moc neohřejem, protože Biljaně přijede za tři měsíce manžel a pochopitelně se budou stěhovat někam spolu. Dost mě to mrzí, protože ji mám ráda a určitě místo ní přijde nějaká vymletá imbecilka, co mi bude jíst jídlo a dělat akorát bordel.

Ostatní lidi jsou taky dost v pohodě, hlavně v tý naší

skupině, s holkama už obrážíme hospody a smějeme se debilním vtipům a samozřejmě pomlouváme všechny ostatní holky, jak jsou hnusný a debilní. Nezapomínáme na klasická témata jako „já jsem tak tlustá“, „ty jsi kráva, a kde, prosimtě, podívej se na mě“, „no to určitě, ty tam nic nemáš, podívej se na mě, prosimtě“ a za tím samozřejmě hned následuje „ježiš, já mám dneska nechutný vlasy“, „nene, vždyť ti to sluší, já mám úplně příšerný a mastný vlasy“ a tak dále donekonečna, asi to nemusím rozvádět, každá holka a každý kluk, kterej s holkou strávil víc jak dvě minuty v jedné místnosti, tohle velmi dobře zná.

Jsem tu už přes dva týdny a musím říct, že mi přijde, jako bych tu byla tak dva měsíce minimálně. Hrozně rychle to utíká, což je dobře, protože trénink je sice zatím celkem zábavnej a zajímavěj, ale všichni se neskutečně těšíme, až budeme lítat, a taky se nám všem stýská a chceme mít těch osm týdnů už za sebou. Taky je fajn, že až skončíme trénink, tak bude konec září/začátek října a to už bude počasí natolik rozumné, že budu moct jít třeba po ulici bez toho, abych za sebou nechávala mastný fleky a abych každý čtyři kroky nadávala „ty vole, to je vedro, ježiš, to je takový vedro“. Taky si nebudu muset třeba neustále čichat k podpaží, jestli smrdím (a smrdím). Navíc všichni samozřejmě plánují návštěvy boyfriendů a girlfriendů a rodiny a kámků a všech vyžírků, co se chtějí ohřát v Dubaji u moře, a to bude naprosto ideální čas.

Musím se strašně moc učit, a vzhledem k tomu, že mi má akademická kariéra zatím přinesla tři tituly před jménem a dva za jménem, tak mi to jde jak po másle.

Další důležité události v kostce:

Utratila jsem spoustu peněz za jídlo a chlast.

Jela jsem tu sama poprvý metrem a navštívila Dubai Mall.

Ztratila jsem se v Dubai Mall.

Na cestě z Dubai Mall jsem vystoupila na stanici, na který